

text a foto > René Nekuda, africký dopisovatel Nového Prostoru, toho času v Hilnsku

René Nekuda o své cestě do Keni **MOJE VELKÉ SHRNU TÍ**

Před rokem, v lednu 2005, jsme spolu s Humanistickým centrem Narovinu vyhlásili soutěž o měsíční dobrovolnickou stáž v Keni. Přihlásilo se na sto soutěžících a čtenáři pak v SMS hlasování rozhodli, že koncem října loňského roku odletěl do Keni student hlineckého gymnázia René Nekuda. Po sérii čtyř článků popisujících různé aspekty afrického života přichází shrnutí, skoro meditativní text o tom, že jsme Renému změnili život. Věříme, že k lepšímu.

René Nekuda strávil v Keni měsíc nejen jako dopisovatel Nového Prostoru, ale hlavně jako dobrovolník Humanistického centra Narovinu, které, krom jiného, provozuje projekt adopce afrických dětí na dáilku.

všem!!!) No a dál to asi znáte – jednoho dne mi zazvonil mobilní telefon a já se dozvěděl, že jsem se stal vítězem této poměrně dlouhé soutěže. Dozvěděl jsem se, že se termín odletu z letních měsíců přesouvá na podzim a spoustu dalších věcí, ke kterým jsem měl tenkrát zvláštní postoj a nebyl jsem z nich příliš nadšen. No, přečkal jsem je všechny a nyní je hodnotím jako jedny z nejlepších životních zkušeností. A co bylo pak? Pak následovalo magické datum 29. října roku 2005 a já odletěl do Keni. Co mě nejvíc zaujalo, jste se mohli dočíst na stránkách tohoto časopisu, stejně tak tuto možnost měli obyvatelé chrudimského okresu, kteří přišli na moje přednášky.

Po přiletu jsem zažil opravdový šok, protože se proti mně postavila, jako jeden z největších soupeřů, realita běžného evropského způsobu života. A škola, samozřejmě. Náraz to byl opravdu tvrdý a mně nezbyvalo nic jiného, než vztyčit svoje zbraně a začít bojovat. Objektivně musím přiznat, že prvních pár dní to šlo ztuha, ale nyní chodím ve staronových kolejkách zhruba stejně lehce jako před odletem.

Celou akci *Nekuda do Keni!* jsem proložil

Po přiletu jsem zažil opravdový šok, protože se proti mně postavila, jako jeden z největších soupeřů, realita běžného evropského způsobu života. A škola, samozřejmě. Náraz to byl opravdu tvrdý a mě nezbyvalo nic jiného, než vztyčit svoje zbraně a začít bojovat.

psaním článků do NP. Byl to jakýsi filtr a úleva v dobách, kdy jsem potřeboval křičet do světa, že žijeme na absolutně nepřirozeně postavených hodnotách. V poslední době mám zvláštní pocit, že se všem ten chatrný domeček z karet začíná pomalu hroutit a vím, jak to bolí. Nezbyvá, než doufat, že to je ten správný směr chůze v blátě zvaném Život.

Vždy jsem se snažil „vecpat“ do svých článků to podstatné způsobem, který by se mi líbil a bavil by mě. Jak moc se mi to povedlo, můžete posoudit sami. Každý z tématicky laděných článků jsem se pokoušel zpracovat jiným způsobem, abych alespoň jednou oslovil náročného čtenáře. Dále jsem to dělal i proto, že rád experimentuji a vůbec neuznávám nějaké normy. Byl bych velice rád, kdybyste se ozvali, abych měl nějakou zpětnou vazbu (můžete použít emailovou adresu NP). Děkuji mnohokrát.

A ke konci posledního povídání Nekudy, který byl v Keni, bych rád napsal drobný seznam kladů a záporů, jež jsem při tom skoro ročním putování za splněním jednoho svého nemalého snu nasbíral. Keňa mi dala nové oči, spoustu kamarádů a přátelství, zajímavou zkušenost a otevřela mi brány k dalšímu cestování a rozvíjení mého spisovatelského jádra. Naopak k těm negativům patří poznání některých principů fungování konzumní společnosti a odhalení pár „chyb v systému“. A to občas bolí. Vlastně by se dalo říci, že i toto patří k těm pozitivním zkušenostem, takže nic negativního s odstupem času nenacházím.

Tak a nyní, jako drobný bonus a shrnutí většiny mých poznatků z cestování, uvedu zvláštní příběh o jednom zvláštním muži. Má nová povídka se jmenuje *Kamarád Rudolf*.

Mám jednoho velice dobrého kamaráda. Jmenuje se Rudolf. „To jsem rád, že mi dáváš takový hezký titul. Pověz mi, můj drahý kamaráde, copak jsi

dělal za poslední rok.“
Dělal jsem... Co jsem to jen dělal?
Nepamatuji se.

„Dobře, tak já ti pomohu vzpomenout si. Co mi můžeš říci o tvé práci?“
Ach, práce! Já úplně zapomněl. Sranda, Rudolfku. Moc velká sranda byla. Kdykoli jsem přišel do práce, otevřeli mi vstupní dveře, klaněli se mi, předháněli se v tom být se mnou zadobře. Sekretářka mi nosila horkou kávičku a vždy se tak hezky nakrucovala, nožky jí tančily v botách na jehlovém podpatku ladně jako víly při úplňku a její pusa slibovala: „Udělám pro tebe cokoli.“ Sranda byla, Rudolfku. Sranda byla, to jo.

„No ale co jsi konkrétně dělal, kamaráde?“
Jo, já jsem ti to ještě nefekl? Promiň. Byl jsem spolujeditelem jedné z největších oděvních firem na světě. Peníze, přízeň politiků a médií, dobré kontakty a krásné ženy pro mě byly všechno. To vše bylo jako vzduch potřebný k dýchání. Obyčejní lidé pro mě byli davem zmanipulovatelných myslí, které baštily výplody mých návrhů, a ti zase za peníze udělali všechno. A já jich měl opravdu hodně. Nestačilo to. Vždy jsem chtěl víc. Mnohem víc! Potřeboval jsem to k životu! Alespoň do té doby, než se to stalo. „Co ještě jsi vyváděl? Pověz mi to, prosím, kamarádíčku!“

Povím ti všechno, Rudolfku. Neboj se. Chodil jsem do nočních klubů, utrácel miliony, užíval si života. Bavilo mě to, ale potřeboval jsem pana „A“. Pomáhal mi nebýt sám a zapomenout na vše negativní. Ale on není dobrým kamarádem. Ty jsi o mnoho lepší. Ještě, že se to stalo, jinak bych tě nikdy nepotkal.

„A co se stalo? Zavzpomej, prosím.“
No, pak jsem udělal něco nepěkného. Lidé si mě přestali vážit. Odvraceli ode mě své nechutné ksichty. Dokonce i sekretářka odmítala roztáhnout svá opálená lýtka. Ještě že mě podržel pan „A“, jinak bych se asi zbláznil. No, a pak jsem měl nehodu. Autonehodu. Viděl jsem... Vlastně jsem nic neviděl. O tom se nemluví. A pak jsem tě

Při prvním obracení stránek s fotografiemi na mě vykoukl jeden sloupeček s nadpisem Hledá se dobrovolník do Keni. Přešel jsem to.

Když jsem přiletěl z Keni, všechno, ale úplně všechno se pro mě změnilo. Celý rok se jakoby otočil naruby. Soutěž NP a Humanistického centra Narovinu vlastně začala někdy v tomto čase minulého roku a já jsem tak strávil celých dvanáct měsíců při plánování cesty, shánění sponzorů, procházením přípravných kurzů, ale také jsem prošel obdobím nejistoty a velkého zklamání. To vše mám úspěšně za sebou a třešničkou na dortu byla vlastní měsíční cesta do Keni. Do úplně odlišné země s odlišnými zvyky, klimatem a mentalitou místních lidí.

V tomto mém oficiálně posledním článku v NP se pokusím celou akci *Nekuda do Keni!* zrekapitulovat a zhodnotit se zhruba ročním odstupem.

Začalo to, jak to tak v mnoha životních příbězích bývá, úplně nevinně. Jednou za čas

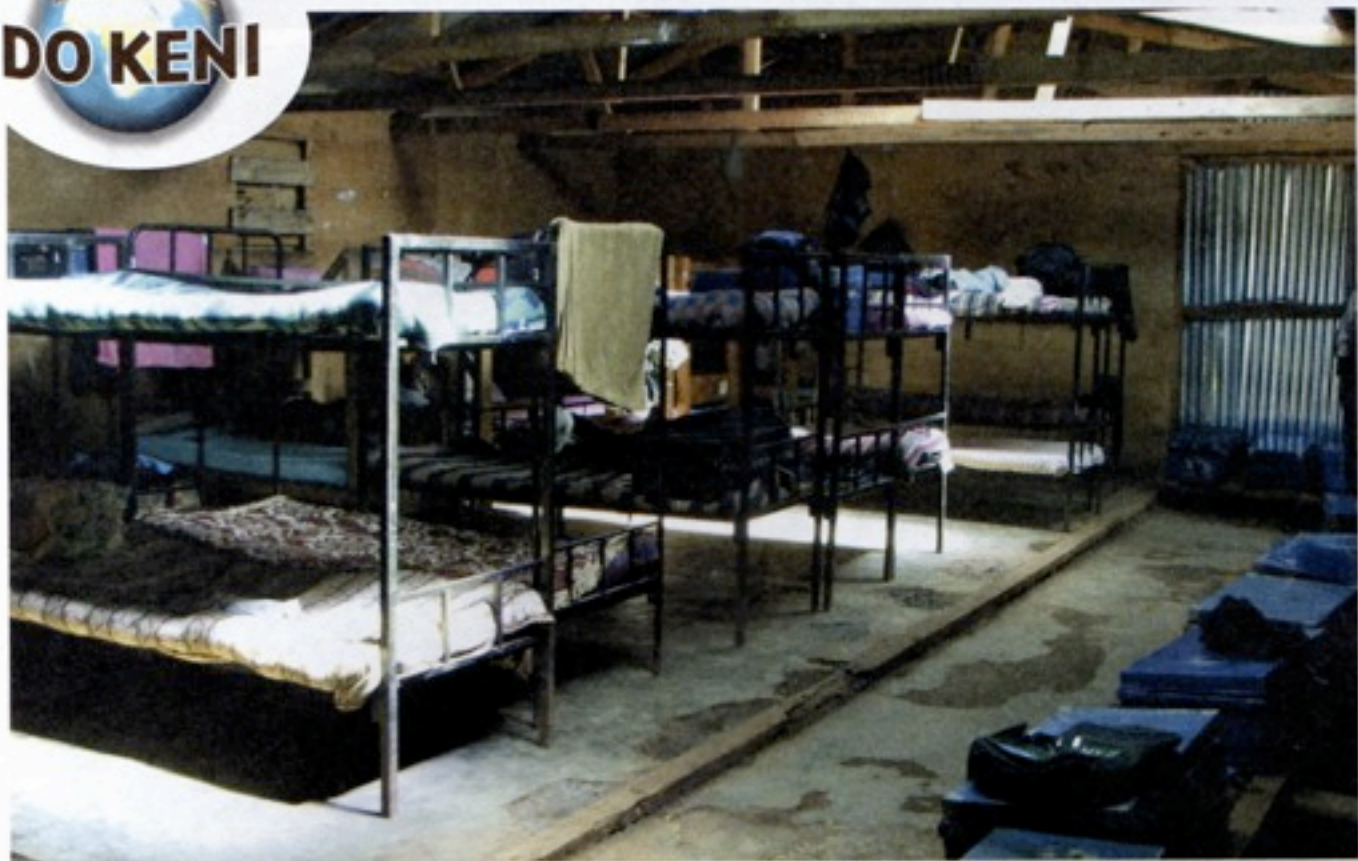
jsem si vyrazil do matičky Prahy a už ani nevím, co jsem tam chtěl dělat. Každopádně vím, že se mi do rukou dostal časopis *Nový Prostor*. Znal jsem ho již dříve, ale ne při každé příležitosti jsem si ho koupil. A když už jsem ho měl, tak ne vždy jsem ho četl. Většinou to skončilo prolistováním a uložením v nějakém šuplíku psacího stolu.

Tenhle byl však zcela jiný. Při prvním obracení stránek s fotografiemi na mě vykoukl jeden sloupeček s nadpisem *Hledá se dobrovolník do Keni*. Přešel jsem to. Když jsem listoval časopisem potřeťtí, a opět jsem četl ten samý text o cestě do Keni, nedalo mi to a ten první krok k vítězství jsem udělal. Napsal jsem svůj životopis a poslal ho do redakce. Druhý krok spočíval v absolvování zajímavých workshopů a zaplacení vstupního poplatku do soutěže. Už v této fázi jsem začal zvažovat odstoupení, protože investice 500 korun českých do nějaké soutěže

s jedním vítězem mi připadala dost ošemetná. Nakonec i to jsem riskl a nemalý peníz obětoval. Třetí krok byl ve znamení hlasování. Každý týden se dva zájemci na základě prošliých workshopů ucházeli o vaši přízeň. Myslím, že pro každého potenciálního dobrovolníka to znamenalo naverbování svých známých do boje. Fikaně zakázala redakce posílat více hlasů z jednoho telefonního čísla. To byl opravdu dobrý nápad:) Řekl bych, že malou výhodou pro mě je, že jsem stále studentem, a tak těch asi 40 až 50 hlasů, které jsem od ostatních obyvatel našeho gymnaziálního ústavu získal, mi nutně muselo nějak pomoci.

Takže díky, gympláci! (A samozřejmě děkuji i všem ostatním, kteří na mě mysleli a tu jednu SMSku poslali. Ani nevíte, jak mi to pomohlo. Díky

Můžeš si užívat života. Můžeš pokračovat tam, kde jsi skončil, nebo se vrátit o krok zpět nebo se posunout ještě dál. Záleží jen na tobě.

potkal. Jsem tak šťastný!
„Povíš mi, co se změnilo?“
Všechno se změnilo, kamaráde. Rudíku, úplně všechno se změnilo! Prodal jsem svůj podíl ve firmě; většinu peněz jsem někomu dal a bylo mi úplně jedno komu. Naprosto jedno komu, protože na tom vůbec nesejde. Nechtěl jsem mít hřejivý pocit u srdce, že někomu pomáhám, protože jsem to vlastně ani nedělal. Poznal jsem tebe a to mi hodně pomohlo. Tebe, který nepotřebuješ moje peníze a nehledáš přizeň vlivných lidí a jsi bez toho všeho šťastný. Mám tě moc rád.
„To mě těší. Ale byl jsi opravdu šťastný? Neříkej, že tě nemrzelo vzdát se svých kontaktů, dobře placeného místa a většiny peněz...“
Ne, opravdu mě to nemrzelo. Věnoval jsem se více svým dětem a začal chodit do

a jednou za čas jsem navazoval nezávazné známosti. Prostě dělal vše, co mě bavilo, a užíval si toho naplno. Opravdu mi nic nescházelo!
„Ještě jsi mi nepovídal o tvé manželce.“
Ale už povídal. Mnohokrát, ale ty si to asi nepamatuješ. Ta se přece zbláznila. Nějak těžce nesla ztrátu většiny příjmů, služky a „kamarádek z vyšších vrstev“. Prý už se s ní nechtěli bavit či co. Fakt těžce to nesla. Pak se pomátla na rozumu, Rudolfsku, a poštvála na mě všechny možné doktory a já jsem absolvoval různá vyšetření. Ještěže jsi tam byl se mnou, protože jinak bych to asi psychicky neunesl!
„Nemusíš mi děkovat. Dělal jsem to pro sebe. To ty jsi změnil svůj život. Ale proč jsme vlastně tady u toho stolku a popíjíme studený přeslazený čaj?“

Dostal jsi se daleko a doufám, že to jen tak nezapomeň. Tvá cesta může pokračovat. Neboj se, uvidíme se brzo. Brzičko potom, co se zase vrátíš domů.“
Nechod! Rudolfsku, prosím tě nechod! Vždyť to tady nepřežiji!
„Dlouho tu už nebudeš, věř mi. Za chvíli tě pustí na svobodu.“
A co tam budu bez tebe dělat?
„To co jsi dělal před tím. Co chceš. Můžeš si užívat života. Můžeš pokračovat tam, kde jsi skončil, nebo se vrátit o krok zpět nebo se posunout ještě dál. Záleží jen na tobě. Pouze na tobě, čím nebo kým se zase necháš chytit do sítě velkého světa tvé mysli. Šanci jsi dostal, jako každý. Tak sbohem, kamaráde. Užij si života!“
Neodcházej! Rudolfe! Rudolfe, kde ksakru jsi! Kde tě mám!
...
„Copak pane, už tu byl opět váš kamarád Rudolf?“
Ach ano, byl a zase odešel. Tentokrát prý odešel navždy.
„No to mě mrzí. Píchnu vám malou injekci na uklidnění. Za chvíli přijde pan psychiatr Vávra a udělá vám pár vyšetření. Souhlasíte?“
Souhlasím. Bude to trvat dlouho?
„Ne, jako vždycky jenom chvíličku. Tak pojďme, vrátíme se spolu na pokoj.“
...
A tak jsem šel. Po dlouhé době sám.

Keňa mi dala nové oči, spoustu kamarádů a přátelství, zajímavou zkušenost a otevřela mi brány k dalšímu cestování a rozvíjení mého spisovatelského jádra. Naopak k těm negativům patří poznání některých principů fungování konzumní společnosti a odhalení pár „chyb v systému“.

přírody. Jedl jsem v obyčejných restauracích a dokonce jsem propustil i služku, abych si mohl svůj dům uklidit sám a přitom si rovnat myšlenky v hlavě. A pak jsi tu byl i ty, Rudolfsku. Nevzpomínáš si?
„Ale ano, vzpomínám. To víš, že si vzpomínám. A co jiného jsi dělal, kamaráde?“
Nevím. Tancoval, navštěvoval staré známé, povídal si s obyčejnými lidmi na ulici

Protože mě zavřeli. Za mříže mě dali a jenom díky tobě, velice dobrý kamarádku, tu přežívám. Nikdo jiný za mnou na návštěvu nechodí. Jsem rád, že jsem tě tenkrát po té nehodě potkal. Díky Bohu!
„To byl asi osud. Mám pro tebe ovšem asi špatnou zprávu, můj drahý kamaráde.“
A jakou? Jakou ty můžeš mít pro mě špatnou zprávu?
„Teď budu muset na delší chvíli odejít.“

Pište své dotazy, užijte života a dovolte, abych vám naposledy poděkoval za vaše hlasy! Díky!
S přáním všeho NEJ se s Vámi loučí Váš dopisovatel René Nekuda (7. 1. 2006, Hlinsko)

renekuda.cz
/prednasky